

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1059/25
16.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Дејан Антељ, адвокат из Аранђеловца, ул. Краља Петра Првог број 34/5, против туженог Акционарског друштва „Електропривреда Србије”, са седиштем у Београду, ул. Балканска бр. 13, ради утврђења ништавости, одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3134/24 од 18.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 3134/24 од 18.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3134/24 од 18.11.2024. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду бр. 166688/2 од 5.2.2015. године, закљученог између тужиоца и Привредног друштва Рударски басен „Колубара” доо Лазаревац, као правног претходника туженог, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.910, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован

тужбени захтев тужиоца АА, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 3. Анекса уговора о раду бр. 166688/3 од 15.6.2015. године, закљученог између тужиоца и Привредног друштва Рударски басен „Колубара” доо Лазаревац, као правног претходника туженог, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.060, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 1. Анекса уговора о раду Е.04.09.447030/1-18 од 12.9.2018. године, закљученог између тужиоца и ЈП „Електропривреда Србије” Београд, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.258, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду бр. 16321/1 од 5.2.2015. године, закљученог између тужиоца и Привредног друштва Рударски басен „Колубара” доо Лазаревац, као правног претходника туженог, у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.159, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 1. Анекса уговора о раду Е.04.09-11457/1-2019 од 10.1.2019. године, закљученог између тужиоца и ЈП „Електропривреда Србије” Београд, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.258, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ, којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду бр. 4216/92/3 од 4.2.2015. године, закљученог између тужиоца и Привредног друштва Рударски басен „Колубара” доо Лазаревац, као правног претходника туженог, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.940, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом седмим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ГГ, којим је тражила да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду бр. 4137/10/2 од 3.2.2015. године, закљученог између тужиље и Привредног друштва Рударски басен „Колубара” доо Лазаревац, као правног претходника туженог, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.885, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом осмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужиоци су благовремено изјавили жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужилаца

неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка у жалби се не указује.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужиоци су са туженим, а након достављања обавештења уз анексе уговора о раду, закључили анексе уговора о раду, и то тужилац АА анекс 2 уговора о раду бр. 166688/2 од 5.2.2015. године, тужиља ГГ анекс 2 уговора о раду бр. 4137/10/2 од 3.2.2015. године, тужилац ВВ анекс 3 уговора о раду бр. 4216/92/3 од 4.2.2015. године и тужилац ББ анекс 1 уговора о раду бр. 16321/1 од 5.2.2015. године. Према члану 2 став 1 наведених анекса, странке мењају уговорене услове рада утврђене уговором о раду, а према ставу 2 одредбе наведених анекса примењују се од 25.2.2015. године, осим одредбе из члана 4 која се примењује од 1.2.2015. године. Чланом 4 наведених анекса измењен је члан 5 основних уговора о раду, тако да се основна зарада запослених одређује на основу коефицијента посла, и то 1.910 за тужиоца АА, 1.940 за тужиоца ВВ, 1.885 за тужиљу ГГ и 2.258 за тужиоца ББ, вредности радног часа која се утврђује у висини и на начин утврђен Колективним уговором и месечног фонда остварених часова рада. Тужилац ББ је закључио анекс 2 уговора о раду бр. Е.04.09-11457/1-2019 од 10.1.2019. године, ради обављања посла „заваривач електро V групе“, са коефицијентом посла 2.258, а тужилац АА је закључио анекс 3 уговора о раду бр. 166688/2 од 15.6.2015. године, ради обављања посла „заваривач електро IX групе“, са коефицијентом посла 2.060, као и анекс 5 уговора о раду бр. Е.04.09.447030/1-18 од 12.9.2018. године, ради обављања посла „заваривач V групе“, са коефицијентом посла 2.258. Тужени је донео Одлуку о измени и допуни Одлуке о организацији и систематизацији послова РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац - Огранак „Колубара Метал“ Вреоци бр. 2-01-186 и 2-01-187 од 16.1.2015. године и Одлуку о изменама Одлуке о коефицијентима послова РБ „Колубара“ доо Лазаревац бр. 2-01-414 од 30.1.2015. године, којима је извршена допуна систематизације послова код Привредног друштва РБ „Колубара“, тако што је у оквиру постојеће систематизације послова формиран Огранак „Колубара Метал“ и дефинисана су радна места и коефицијенти посла у оквиру тог огранка, између осталих, и радна места на којима су у складу са понуђеним анексима уговора о раду распоређени тужиоци: „заваривач електро V групе“, „заваривач електро IX групе“, „заваривач електро VII групе“, „заваривач VII групе“, „електромотач II групе“ и „референт експлоатације механизације“.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужилаца неоснован. Према разлозима побијане пресуде, одредба члана 4 предметних анекса, којом се одређује основна зарада тужилаца, у складу је са Одлуком о изменама и допунама Одлуке о систематизацији послова, којом су систематизована радна места тужилаца и у сагласности је са Одлуком о изменама Одлуке о коефицијентима послова у ПД РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац од 30.01.2015. године, па је тужени испунио законом прописане услови из члана 171 став 1 тачка 1 и 5 Закона о раду, који прописују измену уговорених услова рада, јер је радна места тужилаца и њихове коефицијенте ускладио са Одлуком о изменама о допунама Одлуке

о систематизацији послова од 16.1.2015. године и Одлуком о изменама Одлуке о коефицијентима послова од 30.1.2015. године. Поред тога, правна ваљаност наведених одлука није оспорена у законом предвиђеном поступку, односно закључком Уставног суда Иуо 43/22 од 13.10.2023. године, којим је одбачена иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости Одлуке о изменама Одлуке о коефицијентима послова у ПД РБ “Колубара” од 30.1.2015. године и исправке наведене одлуке од 2.2.2015.године и од 3.3.2015.године. Првостепени суд је оценио да је без утицаја навод тужилаца да је Одлуком о коефицијентима повређен општи акт послодавца – Посебан колективни уговор за „Електропривреду Србије”, и то члан 32, по коме се не може вршити промена коефицијента без писане сагласности синдиката, а ово из разлога што је Одлука о коефицијентима послова ступила на снагу 30.01.2015. године, Исправка Одлуке о измени Одлуке о коефицијентима послова ступила је на снагу 02.02.2015. године, а Посебан колективни уговор, који садржи члан 32, ступио је на снагу 07.02.2015. године, након доношења Одлуке од 30.01.2015. године, тако да није постојала обавеза прибављања сагласности синдиката. Одредбе ПКУ за Електропривреду Србије („Службени гласник РС”, бр. 24/05...7/14) и одредбе КУ „Колубара Метал”, као послодавца претходника, и КУ ПД РБ „Колубара” Лазаревац д.о.о. из фебруара 2013. године, као послодавца следбеника, који су били на снази до 29.1.2015. године, престали су да важе по сили закона у складу са чланом 117 Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 75/14). Првостепени суд је оценио да основни суд у парничном поступку није овлашћен да цени надлежност директора привредног друштва за доношење одлука које имају карактер општег акта, јер није надлежан за оцену законитости општих аката послодавца. Такође, тужиоци током поступка нису приложили нити предложили доказе којима би доказали тврдње да су дискриминисани у свом праву и да не остварују исту зараду за исти рад или рад исте вредности као други радници запослени код туженог. Из наведених разлога, првостепени суд је закључио да су побијани анекси уговора о раду закључени у законом прописаној процедури, па је применом одредаба члана 9 став 2 и члана 171 Закона о раду и члана 103 и 109 став 1 Закона о облигационим односима, одлучио као у ставовима од првог до седмог изреке побијане пресуде.

Приговор неблаговремености тужбе првостепени суд је оценио неоснованим, јер је одредбом члана 11 став 2 Закона о раду прописано да право да се захтева утврђивање ништавости уговора о раду не застарева, сагласно одредбама чланова 109 и 110 Закона о облигационим односима, па у конкретном случају нема места примени члана 195 Закона о раду.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које прихвата и другостепени суд.

Према одредби члана 9 став 2 Закона о раду („Службени гласник РС” бр.24/05...75/14) поједине одредбе уговора о раду којима су утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом и општим актом, односно које се заснивају на нетачном обавештењу од стране послодавца о појединим правима, обавезама и одговорностима запосленог – ништаве суд.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о раду, прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Ставом 2 овог члана прописано је да се запосленима гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца. Ставом 3 овог члана прописано је да се под радом једнаке вредности подразумева рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знања и способности, у коме је остварен једнак радни допринос, уз једнаку одговорност.

Према одредби члана 171 став 1 Закона о раду, послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора): ради премештаја на други одговарајући посао, због потребе процеса и организације рада (тачка 1); ради промене елемената за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде, увећане зараде и других примања запосленог који су садржани у уговору о раду у складу са чланом 33 став 1 тачка 11 овог закона (тачка 5). Према одредби члана 172 став 1 Закона о раду, уз анекс уговора о раду, послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни, који не може бити краћи од 8 радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора.

Према одредбама члана 18 Закона о раду, забрањена је непосредна и посредна дискриминација лица која траже запослење, као и запослених, с обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидност, националну припадност, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдикатима или неко друго лично својство.

Имајући у виду цитиране одредбе и утврђено чињенично стање, правилан је закључак првостепеног суда да оспорене одредбе анекса уговора о раду, закључених између тужилаца и туженог, односно правног претходника туженог, нису ништаве, јер њима нису утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом и општим актом, нити се заснивају на нетачном обавештењу од стране послодавца о појединим правима, обавезама и одговорностима запослених, а такође оспореним одредбама предметних анекса уговора о раду није извршена непосредна или посредна дискриминација по неком од основа из члана 18 Закона о раду.

Наиме, оспореним одредбама анекса уговора о раду утврђен је коефицијент послова тужилаца у складу са Одлуком о изменама и допунама Одлуке о систематизацији послова, у којој су систематизована радна места тужилаца, као и са Одлуком о изменама и допунама Одлуке о коефицијентима послова у Привредном друштву за производњу, прераду и транспорт угља, Рударски басен „Колубара” д.о.о. Лазаревац од 30.01.2015. године и исправкама исте одлуке од 02.02.2015. године и 03.03.2015. године. Одлука о измени и допуни Одлуке о организацији и систематизацији послова и Одлука о изменама и допунама Одлуке о коефицијентима послова код послодавца, донете су пре ступања на снагу Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије, који је ступио на снагу 07.02.2015. године, а који је предвиђао да се промена коефицијента у методологији не може мењати без сагласности

Синдиката, па је, супротно наводима жалбе тужилаца, првостепени суд правилно закључио да непостојање сагласности синдиката за промену коефицијента не може бити разлог ништавости оспорене одредбе анекса уговора о раду. Из изведених доказа током првостепеног поступка није утврђено да је оспореним одредбама анекса уговора о раду извршена према тужиоцима непосредна или посредна дискриминација с обзиром на нека од њихових личних својстава, у складу са чланом 18 Закона о раду, а такође тужиоци нису доказали да су други запослени код туженог, који су обављали исти рад или рад исте вредности као тужиоци, остваривали већу зараду од њих, односно да им је зарада обрачунавана са већим коефицијентом у односу на зараду тужилаца.

Без утицаја је позивање тужилаца у жалби на одредбе Колективног уговора код послодавца ПД РБ „Колубара” д.о.о. Лазаревац од 07.02.2013. године, који је садржао члан 58, према којем се промена коефицијента посла у методологији не може мењати без писаног образложења послодавца и сагласности Синдиката, имајући у виду одредбе члана 117 Закона о изменама допунама Закона о раду, које су ступиле на снагу 29.07.2014. године, а према којима одредбе колективног уговора, односно правилника о раду који су на снази на дан ступања на снагу овог закона, а који нису у супротности са овим законом, остају на снази до истека важења колективног уговора, односно до закључивања колективног уговора, односно доношења правилника о раду, у складу са овим законом, а најдуже 6 месеци од ступања на снагу овог закона, па су самим тим одредбе наведеног колективног уговора престале да важе 29.01.2015. године, односно пре доношења Одлуке послодавца о измени коефицијента послова у привредном друштву.

Ни осталим наводима жалбе тужилаца не доводе се у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, како у погледу утврђеног чињеничног стања, тако и у погледу правилне примене материјалног права, јер се ради о наводима који су већ истицани током првостепеног поступка и као такви су били предмет правилне оцене првостепеног суда. Стога је првостепена пресуда потврђена у ставовима од првог до седмог изреке.

Потврђено је и решење о трошковима поступка, садржано у ставу осмом изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом члана 153 и 163 став 1 Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужиоци нису успели у спору, а тужени трошкове поступка није тражио.

Имајући у виду да тужиоци нису успели у поступку по жалби, не припада им накнада трошкова другостепеног поступка, због чега је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Из наведених разлога, применом одредаба члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Гордана Тошић,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**